

Sygn. akt VIII C 1956/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2018 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko K. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda (...) S.A. w W. na rzecz pozwanej K. P. kwotę 917 zł. (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1956/17

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. P. powództwo o zapłatę kwoty 2.178,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 18 stycznia 2017 roku udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 1.500 zł (kredytu konsumenckiego), którą pozwana zobowiązała się zwrócić zgodnie z harmonogramem spłat oraz umownymi odsetkami w wysokości 10% w stosunku rocznym. Dodatkowo pozwana zobowiązała się płacić wraz z każdą ratą pożyczki opłatę administracyjną w wysokości 15 zł miesięcznie oraz opłatę przygotowawczą w wysokości 590 zł, rozdzielaną proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczaną częściowo z każdą ratą w terminach spłaty pożyczki. Pozwana nie dokonywała terminowej spłaty. Pismem z dnia 21 kwietnia 2017 roku powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki. Na dzień wniesienia pozwu zadłużenie pozwanej wyniosło 2.178,97 zł, na którą to kwotę składają się niespłacone raty kapitałowe – 1.500 zł, skapitalizowane odsetki umowne naliczone od niespłaconego kapitału za okres od dnia 18 stycznia 2017 roku do dnia 5 maja 2017 roku – 43,97 zł, opłata przygotowawcza – 590 zł oraz opłata administracyjna – 45 zł. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała powyższego zadłużenia.

(pozew k. 2-4)

W dniu 19 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie k. 4 v.)

W dniu 21 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 31)

Powyższy nakaz pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwana podniosła zarzut niewykazania zasadności roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości, brak wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem, a także posłużenie się przez stronę powodową niedozwolonymi klauzulami umownymi. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że wypłata kwoty pożyczki miała nastąpić w ciągu siedmiu dni od daty doręczenia pożyczkodawcy własnoręcznie podpisanego przez pożyczkobiorcę egzemplarza umowy, poprzez dokonanie przelewu na należący do pożyczkobiorcy rachunek bankowy lub poprzez realizację transakcji płatniczej z wykorzystaniem wybranego przez pożyczkobiorcę instrumentu płatniczego, poprzez czek lub przekaz pocztowy. Z treści powyższych zapisów umowy strona pozwana wywiodła wniosek, że umowa pożyczki została zawarta pod warunkiem, a powód nie przedstawił żadnego dowodu przekazania pozwanej kwoty pożyczki. Poza tym strona powodowa nie udowodniła, że wypowiedziała skutecznie wobec pozwanej umowę pożyczki, gdyż nie złożyła dowodu nadania przesyłki zawierającej oświadczenie powyższej treści. Przy czym pozwana wyraźnie zaprzeczyła, aby otrzymała wypowiedzenie umowy pożyczki sporządzone na piśmie. Na koniec pozwana zakwestionowała postanowienia umowy uprawniające powoda do domagania się zapłaty z tytułu opłaty przygotowawczej i administracyjnej, podnosząc ich abuzywny charakter.

(sprzeciw k. 42- 46)

W piśmie procesowym z dnia 30 października 2017 r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko. Odnosząc się do zarzutu nieudowodnienia doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy pożyczki powód wskazał, że wszelkie wezwania były kierowane na adres pozwanej wskazany w łączącej strony umowie. W dalszej części uzasadnienia pisma powód powtórzył, jakie kwoty składają się na dochodzone pozwem roszczenie, a także uzasadnił przyczyny naliczania opłaty przygotowawczej i administracyjnej.

(pismo procesowe powoda k. 53- 57)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 62)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 stycznia 2017 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z K. P. umowę pożyczki w kwocie 1.500 zł. Kwota pożyczki miała zostać wypłacona w wysokości pomniejszonej o kwotę zadłużenia pozwanej wobec powoda wynikającego z umowy pożyczki nr (...). Strona powodowa zobowiązała się do poinformowania pozwanej o całkowitej kwocie pożyczki w harmonogramie przesłanym zgodnie z pkt. 4 łączącej strony umowy. Jednocześnie powód złożył oświadczenie o potrąceniu przysługujących mu wymagalnych wierzytelności z kwoty pożyczki udzielonej na podstawie umowy pożyczki nr (...). Umowa została zawarta na okres 10 miesięcy, którą pozwana zobowiązała się zwrócić zgodnie z harmonogramem spłat, w miesięcznych ratach (do 18 listopada 2017 roku) wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10% w stosunku rocznym. Dodatkowo pozwana zobowiązała się płacić wraz z każdą ratą pożyczki opłatę administracyjną w wysokości 15 zł miesięcznie oraz opłatę przygotowawczą w wysokości 590 zł, rozdzielaną proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczaną częściowo z każdą ratą w terminach spłaty pożyczki. Opłata administracyjna, zgodnie z umową, obejmowała czynności związane z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków klienta, a także usługi contact center dla klienta oraz wysyłki komunikatorów sms, natomiast opłata przygotowawcza obejmowała poniesione przez pożyczkodawcę koszty czynności związane z przygotowaniem umowy pożyczki, m.in. koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy pożyczki u klienta, bez konieczności wizyty w biurze pożyczkodawcy, badania zdolności klienta do spłaty pożyczki. W umowie zastrzeżono także, że odsetki od zadłużenia przeterminowanego równe będą stopie odsetek maksymalnych

za opóźnienie. Zgodnie z umową, pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia pożyczkobiorcy ze spłatą zadłużenia, przekraczającego 60 dni, przy czym zastrzeżono, że dla skuteczności wypowiedzenia konieczne jest doręczenie oświadczenia o wypowiedzeniu w formie pisemnej.

(umowa pożyczki z załącznikami k. 15- 22, harmonogram k. 23, okoliczności bezsporne)

Pozwana nie dokonywała terminowej spłaty pożyczki, w konsekwencji powód pismem z dnia 21 kwietnia 2017 roku wypowiedział umowę pożyczki, wzywając do zapłaty całego zadłużenia w wysokości 2.189,44zł.

(wypowiedzenie umowy k. 27, wyciąg z książki nadawczej k. 28)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne w całości.

Wnosząc o oddalenie powództwa pozwana podniosła zarzut niewykazania zasadności roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości m. in. dlatego, że powód nie przedstawił żadnego dowodu przekazania pozwanej kwoty pożyczki. Zauważyć należy, że w dniu zawarcia przedmiotowej umowy, strony łączyła już umowa pożyczki nr (...), a kwota pożyczki przeznaczona do wypłaty miała zostać pomniejszona o kwotę zadłużenia pozwanej wobec powoda wynikającego z umowy pożyczki nr (...). Równocześnie powód złożył oświadczenie o potrąceniu przysługujących mu wymagalnych wierzytelności z kwoty pożyczki udzielonej na podstawie umowy pożyczki nr (...). W związku z tym w ocenie Sądu istotne znaczenie ma podniesiony przez stronę pozwaną zarzut nieudowodnienia wydania kwoty pożyczki. Faktycznie strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu przekazania K. P. jakiegokolwiek kwoty z tytułu umowy pożyczki nr (...). Tymczasem zgodnie z łączącej strony umowy wypłata kwoty pożyczki miała nastąpić poprzez dokonanie przelewu na należący do pożyczkobiorcy rachunek bankowy lub poprzez realizację transakcji płatniczej z wykorzystaniem wybranego przez pożyczkobiorcę instrumentu płatniczego, poprzez czek lub przekaz pocztowy. Poza tym powód nie wykazał wysokości zobowiązania pozwanej na dzień zawarcia umowy pożyczki nr (...) wynikającego z umowy nr (...). Ponadto zgodnie z umową strona powodowa zobowiązała się do poinformowania pozwanej o całkowitej kwocie pożyczki w harmonogramie przesłanym zgodnie z pkt. 4 łączącej strony umowy. Tymczasem w piśmie sporządzonym w dniu 1 lutego 2017 r. jako kwotę zadłużenia z tytułu zaciągnięcia pożyczki nr (...) powód wskazał kwotę 1.500 zł.

W myśl zaś treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza

innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

Poza tym powództwo w zakresie kwoty 590 zł. tytułem opłaty przygotowawczej oraz kwoty 45 zł. tytułem opłaty administracyjnej, podlegało również oddaleniu z powodu abuzywnego charakteru postanowień umowy, dopuszczających możliwość ich naliczenia przez powoda. Wątpliwości nie budziło, że powód jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej m.in. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a strona pozwana, jako osoba fizyczna, jest konsumentem. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy z dnia 18 stycznia 2017 roku były dla jej stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana również in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określone postanowieniami umowy. Umowy konsumenckie podlegają bowiem ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez proferenta (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07, LEX).

W ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy, w której zastrzeżono przedmiotowe opłaty uznać należy za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., art. 353¹ k.c. i art. 5 k.c., stanowiące obejście przepisu art. 359 § 2¹ k.c. o odsetkach maksymalnych, a także za stanowiące niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. W myśl bowiem tego ostatniego przepisu, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne).

W ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy dotyczące opłaty administracyjnej stanowią w istocie próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Wskazana w umowie opłata została podzielona stosownie do okresu trwania umowy na 10 części i w stałej wysokości (15 zł) była pobierana za każdy okres miesięczny i doliczana do każdej raty pożyczki. Już sam w sobie sposób naliczania tejże opłaty ukazuje jej bliźniacze podobieństwo do odsetek. Dokonując analizy treści umowy Sąd ustalił, że pożyczkodawca podjął próbę obejścia przepisu art. 359 § 2¹ k.c. poprzez zastosowanie opłaty administracyjnej za obsługę pożyczki, co w połączeniu z zastrzeżonymi w umowie odsetkami (10%), skutkowało tym, że pobierane od pozwanej należności uboczne (odsetki + opłata administracyjna) przekraczały wartość odsetek maksymalnych. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, Sąd uznał, iż stosowany przez pierwotnego wierzyciela zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta. Zastrzeżenie omawianej opłaty administracyjnej, zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych jest niedopuszczalne (art. 359 § 2¹ k.c.), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Wskazania wymaga również, że w sprawie w ogóle nie wyjaśniono, na czym obsługa pożyczki miałyby polegać. Skoro opłata administracyjna miała być pobierana za konkretne czynności (obsługę pożyczki) to zasadność jej naliczenia konstytuowałaby się dopiero wówczas, gdyby czynności takie zostały w rzeczywistości podjęte, a ich wartość wykazana. Powinność udowodnienia powyższego na mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. obciążała powoda, który powinności tej nie sprostał.

Odnosząc się natomiast do opłaty przygotowawczej Sąd uznał, iż postanowienia umowne ją przewidujące stanowią niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c., a ponadto powód nie wykazał, aby czynności związane z przygotowaniem umowy pożyczki pociągały za sobą wydatek rzędu aż 590 zł (blisko 40% wartości kapitału pożyczki). Powód nie udowodnił w szczególności (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby pożyczkodawca podejmował czynności związane z badaniem zdolności kredytowej klienta, m.in. by zwracał się do jakichkolwiek instytucji finansowych z wnioskiem o przekazanie informacji o zobowiązaniach pozwanej, czy też weryfikował (telefonicznie, mailowo, pisemnie) informacje dotyczące źródła i wysokości uzyskiwanego przez pozwaną dochodu. Pamiętać należy, że działalność powoda skupia się w dużej mierze na udzielaniu tzw. chwilówek osobom, które nie posiadają dobrej

historii kredytowej, co uniemożliwia im uzyskanie kredytów w instytucjach bankowych. Firmy, jak powodowa, często reklamują się tym, iż nie sprawdzają swoich klientów w BIK, nie wymagają zaświadczenia o zarobkach, a pożyczek udzielają wyłącznie na podstawie przedłożonego dowodu osobistego. Oczywiście powyższe nie wyklucza, iż powód podjął się działań zmierzających do weryfikacji sytuacji finansowej pozwanej, rzecz jednak w tym, że nie zostały one w sprawie wykazane. W świetle zasad doświadczenia życiowego trudno także przyjąć, aby samo przygotowanie dla pozwanej umowy pożyczki wymagało poniesienia kosztów w kwocie aż 590 zł, zwłaszcza, jeśli uwzględni się okoliczność, że przedłożona do akt umowa ma charakter szablonowy. Skoro pozwana kwestionowała, aby powód był uprawniony do naliczenia kosztów składających się na (...), to powinnością powoda było wykazanie, że przedsięwzięcia określone w umowie czynności związane z przygotowaniem umowy pożyczki, dostarczeniem jej pozwanej, zbadaniem zdolności kredytowej pozwanej, a także obsługą pożyczki, a nadto, że w związku z tymi czynnościami poniósł określone koszty, oznaczone w treści umowy. Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że wprawdzie sporne opłaty zostały ustalone umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. I tak, w myśl art. 353¹ k.c. treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Tymczasem zapisy umowy odnoszące się do przedmiotowych opłat są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy – pozwanej) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określone przez stronę powodową opłaty nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia. W tym miejscu wypada przypomnieć, że w judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04, Biul. SN 2005/11/ 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 roku, I CK 297/05, Biul. SN 2006/5-6/12). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałyby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują ponadto na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie opłat, o których mowa wyżej, postanowienia umowne odnośnie dopuszczalności naliczenia takich opłat nie były z pozwaną, jako konsumentem, indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jej obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanej, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Pozwana jako pożyczkobiorca nie miała rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, które zostały jej narzucone przez pożyczkodawcę. (...) S.A. posługiwała się wzorcem umowy, zaś kwestionowane postanowienia umowne o opłatach administracyjnej i przygotowawczej zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanej jako konsumentowi przez kontrahenta. W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, że postanowienia umowy odnoszące się do opłaty administracyjnej i przygotowawczej nie wiążą pozwanej.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że mimo, iż strony łączył stosunek zobowiązaniowy o charakterze dobrowolnym, to jednak niedopuszczalną jest sytuacja, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje wzorzec umowy w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia jednej ze stron stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmiernymi, a wręcz nawet rażąco wygórowanymi kosztami związanymi z obsługą zadłużenia, czy też przygotowaniem umowy pożyczki, nijak nieprzystającymi do rzeczywistych wydatków ponoszonych w tym zakresie. W niniejszej sprawie powód arbitralnie narzucił pozwanej sporne opłaty, która nie znajdują żadnego racjonalnego uzasadnienia, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Tego typu praktyki polegające na czerpaniu dodatkowych profitów zasługują na szczególne potępienie, zwłaszcza gdy sięgają po nie podmioty działające na rynku finansowym.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości. Powód winien zatem zwrócić pozwanej koszty niezbędne poniesione w celu obrony jej słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.). Koszty poniesione przez stronę pozwaną wyniosły 900 zł i obejmowały koszty zastępstwa radcy prawnego w stawce minimalnej (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.